

gance, som altså ifølge statsministeren oprindeligt har manglet i sagsbehandlingen, og når man gør det så eftertrykkeligt, som sket er, så er det regeringens ret at forblive.

Og så vil jeg sige, at i betragtning af, at det altså er en tilståelsessag, finder jeg, at den dagsorden eller næse, som nogle kan lide at kalde det, som nu følger om en times tid, finder jeg spiselig – hvis man ellers kan spise den slags ansigtspyrd.

I forbindelse med sagen er jeg kommet i tanke om en bog, som jeg har stående derhjemme – den hedder »Tosserier«, og det er nogle digte af Halfdan Rasmussen, og fordi kulturministeren forleden sagde, at vi jo også skulle have lidt humør ind i denne sag, vil jeg citere fra digtet »Noget om næser«:

»Beviset findes i hvert leksikon.  
Den som har næse fattes aldrig ånd.  
Fra tidens morgengry til jeg blev kendt  
var næsen altid åndens fundament.

Det er jo soleklart, at en baron,  
der har en næse som en saxofon,  
er mere kløgtig end en fyr som blot  
må nøjes med en ansigtstommeltot.

En åndens plov er næsen.

O, åndens fyrtårn! Tankens plov og ror!  
Lys op i mørket på den mørke jord!  
Læg kursen om! Vend ageren der sov!  
Giv dem en næse som har en behov!«

Det vil vi så gøre, og så vil vi være et stort fællesskab af folk, der har samlinger af næser. Jeg er ikke selv uden nogle af slagsen, og oppositionens selvkronede leder, hr. Uffe Ellemann-Jensen, vil i hvert fald i denne sag kunne tage statsministeren i hånden, og de kan så fejre næserne sammen, for så vidt jeg erindrer, har hr. Uffe Ellemann-Jensen gentagne gange givet udtryk for, at han er stolt af sin dusinstore samling af næser.

Og når det så ellers er overstået, glæder jeg mig til dagen i morgen og til de arbejdsdage, der følger derefter.

**Pia Kjærsgaard (DF):**

Ja, og så er sagen slut, og for nu at følge hr. Arne Melchior's citat lidt op, vil jeg sige: »... og de levede lykkeligt til deres dages ende.« For sådan må den fortælling jo slutte, og det beviser så i et

lidt større perspektiv, hvor dårligt håndteret hele denne sag er, for nu tager man let på den, nu griner man lidt ad en sag, der for bare et par dage siden var en sag, som næsten var medvirkende til at fælde denne regering. Jeg synes, det er sørgeligt!

Og om den dagsorden, som det nu ser ud til at et enigt Folketing stemmer for, må jeg også sige, at det er en lidt halvsørgelig sag. For at man kan stå og gøre sig lystig over, om næsen er større eller mindre, er jo egentlig et sørgeligt resultat at nå frem til i sidste ende – sikkert ikke for statsministeren og hans regering og sikkert ikke for SF og Enhedslisten, men faktisk for den borgerlige opposition. Jeg kan ikke manøvrere mig op til at sige, at det er danmarkshistoriens værste dag for regeringen, men jeg håber, den kommer om ikke alt for længe.

Det har været utroligt at følge, hvordan specielt denne regeringsformand, statsministeren, har evnet at vise sit manglende format på moralens og sandhedens område. Det var jo det, statsministeren slog sig op på ved sin tiltræden, og efterfølgende har vi måttet konstatere, at det ikke er faldet så heldigt ud.

Denne sag vedrører ytringsfrihed. Det er godt nok en sag, hvor der har været talt meget om personen Salman Rushdie, men det, den i realiteten drejer sig om, er ytringsfrihed og hvordan man behandler en person, som skal komme til Danmark.

Jeg skal ikke sige så meget om anledningen, for det er ikke den, Dansk Folkeparti går så meget op i; men derimod hvordan regeringen har håndteret denne sag, hvordan den har vist sin fordømmelse af fatwaen over en berømt forfatter. Statsministeren har med syvtommersøm slået fast, at overblikket i den grad mangler, og at han fortsat har uld i munden. Hans mange bortforklaringer gør ikke tingene mere troværdige, og denne regering bør lukke øjnene op for, at den faktisk har et ret så stort problem i sin midte.

I dag er det også en realitet, at regeringen kun kan blive siddende, fordi venstrefløjen har freddet regeringen. Det er en uhyggelig holdning hos den venstrefløj, som i hele dette usmagelige og ubehagelige forløb konstant har udtalt sig på en overordentlig kritisk måde om regeringens handlemåde, og den kritik burde rent faktisk også få følger.

Jeg kan roligt sige, at Dansk Folkeparti ikke har tillid til denne regering, og at vi føler os direkte utrygge ved at have en regering, der på